

Częstochowa, dnia 30 stycznia 2024 r.

SKO.4103.187.2023

DECYZJA

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Zenon Ułamek (spr.)

Członkowie: Dominik Motyl

Marek Skopicz-Radkiewicz

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 stycznia 2024 r. wszczętego na żądanie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r. w przedmiocie ustalenia sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy terenu obejmującego działki nr ewid. 2/4, 3/4, 4/3, 6/8 oraz części działek nr ewid. 5/1, 6/3 obręb 33 (obszar o powierzchni 24639 m²) położone w Częstochowie przy ul. Małopolskiej.

działając na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 i pkt. 5, art. 157 § 1 i § 2 oraz art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn.zm.) oraz § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy (Dz. U. z 2003 r. nr 164 poz. 1589 z późn. zm.)

- o r z e k a:

stwierdzić nieważność wyżej wymienionej decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r.

UZASADNIENIE

W dniu 9 czerwca 2023 r. z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy została wydana decyzja Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 w przedmiocie ustalenia sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy terenu obejmującego działki nr ewid. 2/4, 3/4, 4/3, 6/8 oraz części działek nr ewid. 5/1, 6/3 obręb 33 (obszar o powierzchni 24639 m²) położone w Częstochowie przy ul. Małopolskiej. Jako rodzaj inwestycji wskazano zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna. Ponadto wskazano, że inwestycja obejmuje budowę do 9 budynków mieszkalnych wielorodzinnych oraz

budynku mieszkalno-usługowego (usługi podstawowe np. sklep osiedlowy, biura, przedszkole) z garażami podziemnymi oraz realizację obiektów infrastruktury i urządzeń technicznych niezbędnych dla funkcjonowania w/w obiektu oraz elementów zagospodarowania terenu w zakresie zapewniającym powiązania funkcjonalne w granicach terenu inwestycji. Niniejsza decyzja stała się ostateczna z dniem 12 lipca 2023 r.

W dniu 20 października 2023 r. [] wniósł wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r. w przedmiocie ustalenia sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy terenu obejmującego działki nr ewid. 2/4, 3/4, 4/3, 6/8 oraz części działek nr ewid. 5/1, 6/3 obręb 33 (obszar o powierzchni 24639 m²) położone w Częstochowie przy ul. Małopolskiej.

Następnie w dniu 8 listopada 2023 r. oraz w dniu 14 listopada 2023 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie wpłynęły pisma [] dnia 6 listopada 2023 r. oraz z dnia 13 listopada 2023 r. dotyczące między innymi sporządzenia i doręczenia wskazanych w niniejszych pismach kopii dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy.

W dniu 22 listopada 2023 r. w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Częstochowie z dokumentacją znajdującą się w aktach przedmiotowej sprawy zapoznali się []

[] którzy przedłożyli do akt sprawy pełnomocnictwo ogólne z dnia 23 maja 2022 r.

W dniu 24 listopada 2023 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie skierowało do [] odpowiedź na wniosek z dnia 6 listopada 2023 r. oraz z dnia 13 listopada 2023 r.

Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie pismem z dnia 18 grudnia 2023 r. nr SKO.4103.187.2023 zawiadomiło strony o wszczętym na żąd [] postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r. w przedmiocie ustalenia sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy terenu obejmującego działki nr ewid. 2/4, 3/4, 4/3, 6/8 oraz części działek nr ewid. 5/1, 6/3 obręb 33 (obszar o powierzchni 24639 m²) położone w Częstochowie przy ul. Małopolskiej.

W dniu 2 stycznia 2024 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wpłynęło pismo [] z dnia 2 stycznia 2024 r. będące odpowiedzią na wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji.

W dniu 4 stycznia 2024 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie wpłynęło pismo organu I instancji z dnia 4 stycznia 2024 r. zawierające stanowisko organu I instancji w przedmiotowym postępowaniu

dotyczącym stwierdzenia nieważności decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r.

W dniu 5 stycznia 2024 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie wpłynęło pismo w przedmiotowej sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując sprawę, zważyło co następuje:

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie po zbadaniu wydanej w dniu 9 czerwca 2023 r. z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 postanowiło stwierdzić nieważność wyżej wymienionej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 i pkt. 5, art. 157 § 1 i § 2 oraz art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, z poniżej wskazanych powodów.

Instytucja wzruszenia ostatecznej decyzji administracyjnej objęta jest zasadą trwałości decyzji administracyjnych stosownie do art. 16 § 1 Kpa w myśl którego *„Decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych”*. Tego rodzaju decyzjom przypisuje się przymiot domniemania prawidłowości. Ich wzruszenie może nastąpić tylko w ściśle określonych przypadkach przewidzianych przepisami Kodeksu lub ustaw szczególnych. Potwierdzeniem powyższego jest między innymi wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 9 czerwca 2020 r. w sprawie sygn. akt II SA/Bk 304/20 w myśl którego *„Wyrażona w art. 16 § 1 k.p.a. zasada trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych jest jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego w Polsce. Decyzja ostateczna korzysta bowiem z domniemania legalności”*. Jednym z tzw. nadzwyczajnych trybów postępowania jest instytucja stwierdzenia nieważności decyzji pozwalająca na wyeliminowanie z obrotu prawnego rozstrzygnięć ostatecznych na zasadach określonych w art. 156 i następnych K.p.a. W orzecnictwie sądowym wskazuje się, że *„Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji, będąca nadzwyczajnym środkiem weryfikacji decyzji administracyjnych, stanowi wyjątek od zasady trwałości decyzji ostatecznych, wyrażonej w art. 16 k.p.a., a służącej ochronie takich wartości, jak: ochrona porządku prawnego, ochrona praw nabytych, pewność, stabilność i bezpieczeństwo obrotu prawnego. Z tego też powodu tryb ten może być stosowany tylko w sytuacji bezspornego ustalenia wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., które to przesłanki z racji ich wyczerpującego wyliczenia, nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej”* (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 grudnia 2017 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 310/17). Stosownie do treści art. 156 § 1 i § 2 K.p.a. określającego przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji *„§ 1. Organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji,*

która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

§ 2. Nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne”.

W związku z czym przed podjęciem rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji należy w pierwszej kolejności ustalić czy kwestionowana decyzja:

- wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości - pkt 1,
- wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa - pkt 2,
- dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco - pkt 3,
- została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie - pkt 4
- była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały - pkt 5,
- w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą - pkt 6,
- zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa – pkt 7,

a w przypadku konkluzji pozytywnej, czy nie zachodzi przesłanka negatywna do stwierdzenia nieważności (art. 156 § 2 Kpa).

W tym miejscu należy wskazać, że z ustaleń poczynionych przez tutejsze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie na gruncie rozpoznawanej sprawy w tym w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić w sposób bezsporny, iż oceniana w trybie nadzwyczajnym decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 jest ze sobą sprzeczna albowiem jako rodzaj inwestycji wskazano zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, a następnie wskazano, że inwestycja obejmuje budowę do 9 budynków mieszkalnych wielorodzinnych oraz budynku mieszkalno-usługowego (usługi podstawowe np. sklep osiedlowy, biura, przedszkole) z garażami podziemnymi oraz realizację obiektów infrastruktury i urządzeń technicznych niezbędnych dla funkcjonowania w/w obiektu oraz elementów zagospodarowania terenu w zakresie zapewniającym powiązania funkcjonalne w granicach terenu inwestycji. Ponadto należy również zauważyć, że także w pkt. 1 projektu przedmiotowej decyzji dotyczącym rodzaju inwestycji zawarto zapis „Rodzaj inwestycji: zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna”. Zdaniem stron postępowania tj. ... powyższe zapisy wprowadzają w błąd i zawierają sprzeczności. Ponadto ... w piśmie z dnia 13 listopada 2023 r. skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie wskazał, że nie wniósł odwołania od przedmiotowej

decyzji z uwagi na ustalenie organu, iż w sąsiedztwie jego nieruchomości nie powstanie zabudowa blokami mieszkalnymi w kolizji z domkami jednorodzinnymi. W tym miejscu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie chciałoby wskazać na treść § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy w myśl którego *„Ustala się następujący sposób zapisywania ustaleń decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy: 1) ustalenia dotyczące rodzaju zabudowy zapisuje się, stosując w szczególności następujące nazewnictwo: a) zabudowa mieszkaniowa, w tym: – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, – zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna”*. W nawiązaniu do powyższego Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie podkreśliło, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1826/10 w sposób jednoznaczny wskazał, że *„Rodzaj zabudowy mieszkaniowej określony w decyzji o warunkach zabudowy jest istotną cechą kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu art. 61 ust. 1 u.p.z.p. Świadczy o tym § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy (Dz. U. Nr 164, poz. 1589). Gdyby bowiem określenie rodzaju zabudowy przez wskazanie, czy ma ona mieć charakter wielorodzinny lub jednorodzinny było pozbawione znaczenia, to nie byłoby potrzeby, by nakładać na organy wydające decyzje obowiązek stosowania takiego określenia”*. Z kolei w wyroku z dnia 5 kwietnia 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w sprawie sygn. akt II SA/Gd 791/17 wskazał, że *„Określenie warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego stanowi zasadniczy element decyzji wydawanej w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy, co wynika wprost z treści art. 54 pkt 2 lit. a w związku z art. 64 u.p.z.p. Jeżeli zatem jeden ze wskaźników składających się na warunki i wymagania ochrony i kształtowania ładu przestrzennego został określony w decyzji nieprawidłowo na skutek błędu organu, brak jest podstaw, aby błąd ten został wyeliminowany w trybie sprostowania oczywistej omyłki na podstawie art. 113 § 1 k.p.a., albowiem takie działanie prowadzi do merytorycznej zmiany istotnej treści rozstrzygnięcia decyzji o warunkach zabudowy. Sama możliwość natychmiastowego i niepozostawiającego jakichkolwiek wątpliwości wykrycia uchybienia w drodze nawet powierzchownego zestawienia treści rozstrzygnięcia z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, nie stanowi uzasadnienia do zastosowania trybu sprostowania z art. 113 § 1 k.p.a. w celu dokonania merytorycznej zmiany istotnej i zasadniczej treści rozstrzygnięcia decyzji administracyjnej”*. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wyroku z dnia 4 listopada 2010 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Po 481/10 zauważył, że *„Nie można uznać, iż zmiana parametrów technicznych nowej zabudowy jest sprostowaniem omyłki. W istocie prowadzi ona do zmiany decyzji o warunkach zabudowy, co nie jest dopuszczalne w ramach postępowanie mającego za przedmiot sprostowanie oczywistej omyłki”*.

W związku z czym przed podjęciem rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzenia

nieważności decyzji należy w pierwszej kolejności ustalić czy kwestionowana decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 jest dotknięta jedną z kwalifikowanych wad wymienionych w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego uzasadniających stwierdzenie nieważności. W związku z czym Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie w pierwszej kolejności chciałoby przytoczyć orzecznictwo sądowe dotyczące przesłanek uznania, iż doszło do rażącego naruszenia prawa. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 2023 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1896/20 podkreślił, że „O rażącym naruszeniu prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze, tj. skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządnego państwa. Innymi słowy, o rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności. Brak któregoś z wymienionych powyżej elementów wyklucza możliwość uznania, że doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa”. Na takim też stanowisku stanął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2023 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 1202/23 w myśl którego „O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze, czyli skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządnego państwa”. Odnosząc powyższe rozważania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy Skład Orzekający Kolegium, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego uznał, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiło rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., dające podstawę do stwierdzenia nieważności wyżej wymienionej decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023. W tym miejscu należy bowiem wyraźnie zauważyć, że zdaniem Składu Orzekającego Kolegium doszło do rażącego naruszenia treści § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu

publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy w myśl którego „Ustala się następujący sposób zapisywania ustaleń decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy: 1) ustalenia dotyczące rodzaju zabudowy zapisuje się, stosując w szczególności następujące nazewnictwo: a) zabudowa mieszkaniowa, w tym: – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, – zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna”. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1826/10 zauważył, że rodzaj zabudowy mieszkaniowej określony w decyzji o warunkach zabudowy jest istotną cechą kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu art. 61 ust. 1 u.p.z.p. Świadczy o tym § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy (Dz. U. Nr 164, poz. 1589). Gdyby bowiem określenie rodzaju zabudowy przez wskazanie, czy ma ona mieć charakter wielorodzinny lub jednorodzinny było pozbawione znaczenia, to nie byłoby potrzeby, by nakładać na organy wydające decyzje obowiązek stosowania takiego określenia. Ponadto w orzecznictwie sądowym zauważa się, że „W każdej sprawie oceny należy dokonywać w sposób zindywidualizowany, z uwzględnieniem interesu tak uprawnionego z decyzji, jak również innych osób, bezpośrednio nią dotkniętych. Koncentrowanie się jedynie na długości okresu obowiązywania decyzji i nabyciu na jej podstawie przez jej adresata (inwestora) określonych uprawnień do zabudowy, z jednoczesnym pomijaniem negatywnych skutków, jakie decyzja ta w dalszym ciągu wywołuje względem innych podmiotów, naruszając ich prawa, nie może zostać uznane za prawidłowe. Organy i sądy mają bowiem obowiązek rozważać sporne interesy stron postępowania, a zasada trwałości decyzji ostatecznych nie jest zasadą bezwzględną”(tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2018 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 1678/17). Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 1052/17 stwierdził, że „Pozostawienie w obrocie prawnym rozstrzygnięcia, którego część tekstowa jest sprzeczna z częścią graficzną wpływa na wykonalność decyzji. Jest to zatem wada decyzji, która może być rozpatrywana w kategoriach nieważności (art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a.)”. Zdaniem Składu Orzekającego Kolegium zapisy zawarte w decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wedle których jako rodzaj inwestycji wskazano zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, a następnie wskazano, że inwestycja obejmuje budowę do 9 budynków mieszkalnych wielorodzinnych oraz budynku mieszkalno-usługowego (usługi podstawowe np. sklep osiedlowy, biura, przedszkole) z garażami podziemnymi oraz realizację obiektów infrastruktury i urządzeń technicznych niezbędnych dla funkcjonowania w/w obiektu oraz elementów zagospodarowania terenu w zakresie zapewniającym powiązania funkcjonalne w granicach terenu inwestycji powodują to, że decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 jest niezrozumiała i ze sobą sprzeczna. W orzecznictwie sądowym zauważa się, że „Niewykonalność decyzji zachodzi wówczas, gdy nie ma możliwości technicznych jej wykonania, bądź istnieją prawne nakazy lub zakazy, które stwarzają nieusuwalną przeszkodę w wykonaniu praw lub obowiązków

ustanowionych w decyzji. Inaczej rzecz ujmując niewykonalność prawna oznacza niemożność zastosowania się do decyzji z uwagi na istniejący w obowiązującym porządku prawnym zakaz lub nakaz określonego zachowania pozostający w sprzeczności z wydaną decyzją. Niewykonalność faktyczna decyzji to natomiast trwała niemożność jej wykonania z pozaprawnych przyczyn obiektywnych o charakterze nieusuwalnym”(tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 stycznia 2023 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 1595/22). W doktrynie prawa zauważa się również, że „*Decyzją niewykonalną jest m.in. decyzja określająca obowiązek nałożony na stronę w nieprecyzyjny sposób, stwarzający możliwość różnej interpretacji przy jego wykonaniu* (zob. wyrok Sądu Antymonopolowego z 10 kwietnia 1996 r., XVII Amr 1/96, „Wokanda” 1997, nr 7, s. 55; wyrok Sądu Antymonopolowego z 11 stycznia 1995 r., XVII Amr 45/94, „Wokanda” 1995, nr 12, s. 54)”(tak P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego – Komentarz, Lex 2023). Wobec czego Skład Orzekający Kolegium uznał również, że w rozpoznawanej sprawie decyzja z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a. w związku z czym również w oparciu o tą przesłankę należy stwierdzić nieważność wyżej wymienionej decyzji z dnia 9 czerwca 2023 r. Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023. W tym miejscu należy jeszcze raz wskazać, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1826/10 w sposób jednoznaczny wskazał, że „*Rodzaj zabudowy mieszkaniowej określony w decyzji o warunkach zabudowy jest istotną cechą kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu art. 61 ust. 1 u.p.z.p. Świadczy o tym § 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy* (Dz. U. Nr 164, poz. 1589). Gdyby bowiem określenie rodzaju zabudowy przez wskazanie, czy ma ona mieć charakter wielorodzinny lub jednorodzinny było pozbawione znaczenia, to nie byłoby potrzeby, by nakładać na organy wydające decyzje obowiązek stosowania takiego określenia”. Ponadto należy zauważyć, iż w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały przesłanki negatywne stwierdzenia nieważności decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r., o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a. tj. upływ czasu i nieodwracalne skutki prawne.

Tym samym na gruncie przytoczonej w niniejszej decyzji regulacji prawnej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie uznało za zasadne stwierdzić nieważność decyzji Nr 250 znak AAB.6730.3.24.2023 wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Częstochowy w dniu 9 czerwca 2023 r.

Od decyzji nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z decyzji może jednak zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia

doręczenia decyzji stronie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie.

Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm.) – zwanej dalej p.p.s.a, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

**Skład orzekający:
Przewodniczący Składu Orzekającego**

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

[Signature]
mgr Zenon Ułamek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

[Signature]
mgr Dominik Motyl

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

[Signature]
mgr Marek Skopiecz-Radkiewicz

otrzymują:

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21